

polecane przez
egzaminatorów

**pewniak
na teście**

Stanisław Wyspiański

Wesele

GREG
WYDAWNICTWO EDUKACYJNE

Stanisław Wyspiański

Wesele

Autorki opracowania:
Anna Popławska, Sylwia Wójtowicz

Korekta:
Monika Łojewska-Ciępka, Agnieszka Nawrot,
Karolina Rymut-Kościelniak, Maria Zagnińska

Ilustracje:
Jolanta Adamus Ludwikowska – s. 17, 39, 69, 113, 185, 187,
Bridzia – s. 175, Dariia Baranova – s. 27, 165,
Lucie Skalova – s. 6, 65, 149, Lukas Kurka – s. 24,
RedKoala – s. 108, 117, 151, 161, scops_art – s. 129,
Sergey Mat – s. 87 / Shutterstock.com

ISBN 978-83-7327-164-7

Wydanie VI zaktualizowane

© Copyright by Wydawnictwo GREG® Sp. z o.o.

2026

Wydawnictwo GREG®
ul. Klasztorna 2B
31-979 Kraków
tel. 12 680 15 50
greg.pl

Księgarnia internetowa: greg.pl

Znak firmowy GREG® zastrzeżony w Urzędzie Patentowym RP.
Wszystkie prawa zastrzeżone.
Żadna część niniejszej publikacji nie może być reprodukowana
lub przedrukowana bez pisemnej zgody Wydawnictwa GREG®.

Skład i łamanie:
Pracownia Register

Okładka:
Aleksandra Zimoch

Ilustracja na okładce:
Ioan Florin Cnejevici/Shutterstock.com

DEKORACJA

Noc listopadowa; w chacie, w świetlicy¹. Izba wybielona siwo, prawie błękitna, jed-
nym szarawym tonem półbłękitu obejmująca i sprzęty, i ludzi, którzy się
przez nią przesuną.

Miejsce akcji – wygląd

Przez drzwi otwarte z boku, ku sieni, słychać huczne weselisko, buczące basy, pi-
skanie skrzypiec, niesforny klarnet, hukania chłopów i bab i przygłuszający wszystką
nutę jeden melodyjny szum i rumot tupotających tancerzy, co się tam kręcą w zbitej
masie w takt jakiejś ginącej we wrzawie piosenki...

I cała uwaga osób, które przez tę izbę–scenę przejdą, zwrócona jest tam, ciągle
tam; zasłuchani, zapatrzeni ustawicznie w ten tan, na polską nutę... wirujący doo-
koła, w półświecie kuchennej lampy, taniec kolorów, krasych² wstążek, pawich piór,
kierzycz³, barwnych kaftanów i kabatów, nasza dzisiejsza wiejska Polska.

A na ścianie głębnej: drzwi do alkierzyka⁴, gdzie łóżka gospodarstwa i kołyska,
i pośpione na łóżkach dzieci, a górą zszeregowani Święci obrazkowi. Na drugiej bocz-
nej ścianie izby: okienko przystonione białą muślinową firaneczką; nad oknem wie-
niec dożynekowy z kłosów; – za oknem ciemno, mrok – za oknem sad, a na deszczu
i ślocie krzew utulony w słomę, w zimową ochronę okryty.

Na środku izby stół okrągły, pod białym, sutym obrusem, gdzie przy jarzących brą-
zowych świecznikach żydowskich suta zastawa, talerze poniechane tak, jak dopiero
co od nich cała weselna družba wstała, w nieładzie, gdzie nikt o sprzątaniu nie my-
śli. Około stołu proste drewniane stołki kuchenne z białego drzewa; przy tym na izbie
biurko, zarzucone mnóstwem papierów; ponad biurkiem fotografia Matejkowskiego
„Wernyhory”⁵ i litograficzne odbicie Matejkowskich „Raclawic”⁶. Przy ścianie w głębi
sofa wyszarzana; ponad nią złożone w krzyż szable, flinty, pasy podróżne, torba skó-
rzana. W innym kącie piec bielony, do maści⁷ z izbą; obok pieca stolik empire⁸, zdobny
świecącymi resztkami brązów, na którym zegar stary, alabastrowymi kolumnkami
dźwigający złożony krąg godzin; nad zegarem portret pięknej damy w stroju z lat 1840
w lekkim muślinowym zawoju przy twarzy młodej w lokach i na ciemnej sukni.

U boku drzwi weselnych skrzynia ogromna wyprawna wiejska, malowana
w kwiatki pstre i pstre desenie; wytarta już i wyblakła.

Pod oknem stary grat, fotel z wysokim oparciem.

¹ świetlica – izba reprezentacyjna, do przyjmowania gości; według świadectw współ-
czesnych szczegóły urządzenia izby podane przez Wyspiańskiego są autentyczne.

² krasy – barwny.

³ kierzaja – granatowa sukmana z czerwonymi wyłogami i kołnierzem opadającym
z tyłu, wyszywanym i zdobionym blaszkami; charakterystyczny strój spod Krakowa.

⁴ alkierzyk – izdebka przylegająca do większej izby, często bez okien.

⁵ Matejkowski „Wernyhora” – obraz Jana Matejki z 1883 r.

⁶ Matejkowskie „Raclawice” – obraz Matejki „Kościuszko pod Raclawicami”, przed-
stawiający moment powitania Kościuszki przez kosynierów z Bartoszem Głowackim na
czele po zdobyciu przez nich rosyjskich armat.

⁷ do maści – do koloru, w tym samym kolorze.

⁸ empire (fr.) – styl w sztuce nawiązujący do wzorów antycznych.

PANNA MŁODA

[170] Jo myślała, że co inne.

KSIĄDZ

Naiwne to i niewinne.

SCENA 9

Pan Młody, Panna Młoda

PANNA MŁODA

Cięgiem ino rad byś godać,
jakie to kochanie będzie.

PAN MŁODY

A ty wolisz całowanie –
będziesz kochać, a powiédzże – ?

PANNA MŁODA

Przecież ci już wygodała.
Przecież ci mnie nikt nie wydrze.

PAN MŁODY

Serce do kochania radsze.
Toś już moja! Radość, szczęście!
[180] Nie myślałem, że tak wiele.

PANNA MŁODA

Ano chciaeś, masz wesele.

PAN MŁODY

Ach, nie patrzę, jak całuję;
nie całuję, kiedy patrzę,
a lica masz coraz gładsze.

PANNA MŁODA

A krew sie tak zesumuje.

PAN MŁODY

Pocałujże, jeszcze, jeszcze,
niechże tobą się napieszczę:
usta, oczy, czoło, wieniec...

PANNA MŁODA

Takiś ta nienasyceniec.

PAN MŁODY

[190] Nigdy syty, nigdy zadość;
taka to już dla mnie radość;
całowałbym cię bez końca.

PANNA MŁODA

A to męcząco robota;
nie dziwota, nie dziwota,
żeś tak zbladnął, taki wrzący.

PAN MŁODY

Nie chwałący, nie chwałący,
spokoju mi nie dawały.

PANNA MŁODA

A bo chciałeś.

PAN MŁODY

Same chciały.

PANNA MŁODA

Cóż ta za skaradne śtuki?

PAN MŁODY

[200] Myśmy takie samouki;
kochałem się po różnemu,
a ciebie chcę po swojemu,
po naszymu.

PANNA MŁODA

A no z duszy;
jak ci dobrze, niech ta będzie.

PAN MŁODY

Teraz ci mnie nic nie zwiedzie.
Takem pragnął, zboża, słońca...

PANNA MŁODA

Mos wesele! – Pódź do tońca!

Pan młody –
chłopomania

GOSPODARZ

[760] Nas czekają? – Was czekają?
 Zaraz – coś to – coś tu było,
 co już o tym mnie mówiło –
 lecz kto, jaki...

CZEPIEC

Ktoś tu był,
 co przejechał duże światy,
 ponoś kajsi z Ukrainy;
 przywiózł hasło cy papiry;
 rozesać kazał wiciny –
 a są tu za progiem ludzie,
 mogą świadczyć, jak z północkska
 słyszeli brząkanie liry.

POETA*(do brata)*

[770] Liry brzęki po północy,
 jakeś ty leżał w niemocy,
 ja słyszałem.

PAN MŁODY

Ja słyszałem
 od podwórza, z tego sadu.

POETA

Z tego sadu, spod jabłonki,
 ale sobie myślę: mrzonki –
 może ktoś się ubrał w dzwonki?

GOSPODARZ

A był także jakiś taki –
 był też inny – nie pamiętam –
 ale mi coś świta –

CZEPIEC

[780] Pany –
 wyście ino do majaki;
 niechże który wyjrzy w pole,
 co sie widzi hań na dole,
 kandy jest krakowsko ścizka.

POETA*(wychodzi)*

I stąd widzieć, bo to z bliska;
 trza zobaczyć.

SCENA 20

Pan Młody, Czepiec, Gospodarz

PAN MŁODY

Po cóż gniewy?
takiście są rozpaleni.

CZEPIEC

A tam, panie, się rumieni;
na powietrzu słyhać śpiewy.

PAN MŁODY

[790] Wyście, Czepiec, w gorącości;
to wam się coś marzy, dzwoni.

CZEPIEC

Panie młody, tam ktoś goni,
tyle chłopa, tyle koni,
idź pon ujrzyć.

PAN MŁODY

(wybiega)
Co tam znowu?

SCENA 21

Gospodarz, Czepiec

GOSPODARZ

[800] Kum pijany – ja pijany. – –
Ładnie wam tak z kosą w dłoni.

CZEPIEC

Psiakrew – – jo mom stać,
a tu ludzie chcom się rwać.
Podźcie, chłopcy – Kasper, podź!
Stańcie se tu kole proga.

*(Uchylił był drzwi nawołując; wchodzi dwóch parobków z nastawionymi kosami;
z tych Kasper w stroju drużby. Stają na warcie: jeden przy drzwiach w głębi,
drugi u drzwi weselnych).*

OBJAŚNIENIA

Do spisu osób:

Uczestnicy wesela L. Rydla, którzy stali się pierwowzorami osób występujących w *Weselu*:

Błażej Czepiec – wuj Jadwigi Mikołajczykówny, starosta na weselu Rydla, pisarz gminny w Bronowicach.

Dziennikarz – Rudolf Starzewski, kolega uniwersytecki Wyspiańskiego, redaktor naczelny „Czasu”, organu konserwatywnych stańczyków.

Zosia – Zofia Pareńska, córka lekarza i profesora UJ, późniejsza żona Tadeusza Boya-Żeleńskiego.

Radczyni – Antonina Domańska, stryjeczna siostra matki Rydla, autorka powieści dla młodzieży *Historia żółtej cizemki*, *Krysia Bezimienna*; jej mąż był lekarzem, profesorem UJ i radcą miejskim.

Haneczka – siostra Lucjana Rydla.

Klimina – gospodyni z Bronowic Małych.

Kacper Czepiec – krewny Błażeja, gospodarz w Bronowicach Małych.

Jasiek – Jan Mikołajczyk, brat Jadwigi.

Poeta – Kazimierz Przerwa-Tetmajer, czołowy poeta liryczny Młodej Polski.

Maryna – Maria Pareńska – starsza siostra Zofii.

Żyd – Hersz Singer, karczmarsz z Bronowic Małych.

Rachel – Józefa (Pepa) Singer, jego córka.

Gospodarz – Włodzimierz Tetmajer, przyrodni brat poety, malarz i pisarz. W 1890 r. ożenił się z Hanną Mikołajczykówną i osiadł w Bronowicach Małych. Współzałożyciel i działacz PSL, poseł ludowy z ziemi krakowskiej do parlamentu austriackiego.

Ojciec – Jacek Mikołajczyk, gospodarz z Bronowic Małych, ojciec Anny, Marii, Jadwigi, Jana i Jakuba.

Gospodyni – Anna z Mikołajczyków Tetmajerowa, siostra Marii i Jadwigi.

Isia – Jadwiga, najstarsza córka Anny i Włodzimierza Tetmajerów.

Marysia – siostra Anny i Jadwigi, była zaręczona z malarzem Ludwikiem de Laveaux, który zmarł w Monachium na gruźlicę (ukazuje się jej w *Weselu* jako Widmo). Po jego śmierci wyszła za mąż za Wojciecha Susuła.

Wojtek – Wojciech Susuł, chłop z Bronowic Małych, mąż Marysi.

Nos – pierwowzorem Nosa jest malarz Tadeusz Noskowski, ale postać ma także cechy innego malarza, Stanisława Czajkowskiego.

Do sceny 7 aktu II:

Stańczyk – słynny trefniś i błazen nadworny za panowania trzech ostatnich Jagiellonów: Aleksandra Jagiellończyka, Zygmunta Starego i Zygmunta Augusta. Postać zygmuntownskiego błazna, wprowadzona do literatury już w końcu XVI w., zupełnie wyjątkową pozycję zdobyła w licznych kompozycjach malarskich Jana Matejki, przedstawiającego go bądź jako wesołka: *Stańczyk udający ból zębów*, *Gamrat ze Stańczykiem*, bądź jako mędrca, symbol troski politycznej: *Stańczyk*

Krótkie opracowanie

Krótko o utworze

Wesele to dramat Stanisława Wyspiańskiego, którego premiera na scenie i ukazanie się w druku miały miejsce w 1901 r. (sześć lat przed śmiercią autora)¹. Utwór opiera się na historii prawdziwego wydarzenia – ślubu i wesela poety Lucjana Rydla z Jadwigą Mikołajczykówną, które odbyły się w 1900 r. w Bronowicach – ówczesnej podkrakowskiej wsi (dokładnie w takich okolicznościach jest osadzona akcja utworu). Ceremonia odbyła się w Kościele Mariackim i była niemałą towarzyską sensacją.

Pewniak
na teście

Konstruując osoby dramatu, Wyspiański **wzorował się na rzeczywistości istniejących osobach**. Pan Młody to poeta Lucjan Rydel, jego żona stała się zaś pierwowzorem Panny Młodej. Dziennikarz ma rysy Rudolfa Starzewskiego – redaktora krakowskiego „Czasu”, Poeta to Kazimierz Przerwa-Tetmajer, Gospodarz – malarz Włodzimierz Tetmajer. Pierwowzorem Racheli jest Pepa Singer, córka karczmarza z Bronowic. Występujące w sztuce postacie można podzielić na „osoby” (realistyczne) oraz „osoby dramatu”, czyli twory wyobraźni.

Pewniak
na teście

Chociaż dramat jest **fotograficzną relacją z wesela**, jego tematyka jest znacznie rozleglejsza. Wyspiański **krytykował popularną wówczas modę na chłopomanie** (pozorne zainteresowanie wsią) oraz demaskował prawdę na temat inteligencji i chłopów. Ukazał, że porozumienie między tymi klasami może okazać się niemożliwe. Ludzie z miasta niewiele wiedzą o tym, jak funkcjonuje wieś, i nie dostrzegają budzącej się w chłopach świadomości narodowej, lekceważą ich. Autor **analizował narodową mitologię, próbował zrozumieć też dążenia ówczesnego społeczeństwa i psychikę przedstawicieli opisywanych klas** poprzez wprowadzenie zjaw, przybywających na zaproszenie Chochoła: Widma (rozwprawa z konwencjami romantycznej miłości), Stańczyka (polityczne sumienie narodowe), Rycerza (symbol odwagi i działania), Hetmana (uosobienie najgorszych narodowych cech) i Upiara (symbolizującego zatargi z przeszłości). Z kolei pojawienie się Wernyhory rozwija temat walk wyzwolenczych i zjednoczenia Polaków. Dramat ukazuje prawdę o polskim społeczeństwie, trwającym w marazmie i apatii (chocholi taniec), zaprzeczającym szansę.

Pewniak
na teście

Pewniak
na teście

Wesele jest **dramatem symbolicznym i modernistycznym**, ma dwupłaszczyznowe znaczenie. Po pierwsze utwór opisuje zabawę z okazji zaślubin – miejsce, zwyczaj i stroje. Druga płaszczyzna to plan fantastyczny. Wiąże

¹ W 1901 r. Kraków znajdował się pod zaborem austriackim, formalnie jako część Wielkiego Księstwa Krakowskiego, które było autonomiczną prowincją w ramach monarchii austro-węgierskiej, ciesząc się m.in. swobodą życia kulturalnego w ramach tzw. autonomii galicyjskiej.

Pewniak
na teście

w Bronowicach wspólnie bawili się chłopci i inteligencja. Rozśpiewana, roztańczone chata stała się w oczach dramaturga symbolem Polski.

Premiera *Wesela* odbyła się 16 III 1901 r. (sześć lat przed śmiercią autora) i było to wydarzenie o ogromnym znaczeniu. Sztuka od razu okazała się wielkim sukcesem – dotykała bowiem bieżących problemów narodo-wo-społecznych, a także ówczesnego życia towarzyskiego elit artystycznych i literackich. Świadczą o tym zachowane wspomnienia aktorów, widzów, recenzentów. Nie wszyscy pojęli sens dramatu, ale wszyscy zrozumieli, że byli świadkami czegoś niezwykłego, wielkiego. Niektórzy dziwili się nawet, że dyrektor Kotarbiński przyjął do repertuaru utwór tak odbiegający od tradycji scenicznych. Sztuka ta daje aktorom ogromne i zróżnicowane możliwości wyrażania ekspresji oraz pokazania aktorskiego kunsztu – np. wyrazista postać zadziernego Czepca czy mocno stąpająca po ziemi Maryna, która potrafi dostrzec i właściwie ocenić rozdźwięk między poezją a rzeczywistością. **Dramat ukazał się w druku na przełomie kwietnia i maja 1901 r. Premiera lwowska odbyła się 24 V 1901 r.**

Pewniak
na teście

Wyjaśnienie tytułu utworu

Tytuł dramatu bezpośrednio odnosi się do **wesela Lucjana Rydla z Jadwigą Mikołajczykówną**. Można także dopatrywać się w nim **znaczenia symbolicznego** – w scenie 24 aktu II Gospodarz i Wernyhora rozmawiają o weselu w sposób pozwalający rozumieć dialog jako **dotyczący przygotowań do powstania**. Jeszcze kilkakrotnie określenie „wesele” lub „gody” pojawi się w takim właśnie kontekście.

Czas i miejsce akcji

Pewniak
na teście

Akcja *Wesela* rozgrywa się w **podkrakowskich Bronowicach Małych w domu malarza Włodzimierza Tetmajera**. Jest noc z 20 na 21 listopada 1900 r. Rozmowy toczą się w jednej izbie zwanej świetlicą, przeznaczoną do przyjmowania gości, sąsiednie izby służą do tańca, więc na scenę dobiegają dźwięki ludowej muzyki. Wypiański w didaskaliach bardzo dokładnie opisał izbę, w której umieścił zdarzenia dramatu, podkreślił panujący w niej nastrój: *Izba wybielona siwo, prawie błękitna, jednym szarawym tonem półbłękitu obejmująca i sprzęty, i ludzi...* (s. 5). Zasygnalizował też, że w izbie znajdowały się sprzęty „pańskie”: biurko zarzucone papierami, fotografie Matejkowskiego *Wernyhory* i *Racławic*, portret damy, sofa, nad nią skrzyżowane szable i pistolety itp. Także sprzęty chłopskie, ludowe, tj. proste stołki kuchenne, „święci obrazkowi”, piec bielony, skrzynia wyprawna wiejska, malowana itd. Sprzęty te mają znaczenie dla zrozumienia sensu utworu.

Bohaterowie utworu

Pewniak
na teście

Postacie realistyczne

Pan Młody – jego pierwowzorem jest poeta Lucjan Rydel; chłopoman, świeżo upieczony mąż Panny Młodej.

6. Pan Młody zachwyca się urodą żony, a radząc jej, by zdjęła ciasne buty, zdradza swoją nieznaną wiejskich obyczajów (motyw chłopomanii).
7. Weselnicy rozmawiają o:
 - modernizmie, współczesnej literaturze, nastrojach epoki (Pan Młody, Poeta, Gospodarz),
 - stosunkach polsko-żydowskich, pięknie wiejskiego krajobrazu i sile chłopów (Pan Młody i Rachela),
 - porywach serca (Zosia i Haneczka rozmawiają o miłości, której każdy pragnie, a także o tym, że życie ludzkie jest przepełnione cierpieniem, a człowiek nie ma wielkiego wpływu na swój los),
 - sojuszu chłopsko-inteligenckim, o powstaniu narodowym (Poeta i Gospodarz).
8. Na wesele przybywa córka karczmarza, Rachela. Porównuje bronowicką chatę do arki, zachwyca się jej barwnością i *rozśpiewaniem*, dostrzega jej bańnięwość.
9. Weselnicy rozmawiają o:
 - literaturze i polskiej mentalności, ówczesnej sztuce (aluzja do dramatu *Zawisza Czarny* Kazimierza Przerwy-Tetmajera, drwiny Gospodarza ze sztuczności i patosu młodopolskiej literatury),
 - polskich wadach (uleganie złudzeniom, marzycielstwo, brak realizmu), sile ludu, jego piastowskim pochodzeniu, gotowości do powstania (Cze-piec), rabacji galicyjskiej (*Dziad*),
 - chłopomanii (Radczyni krytykuje sztuczność postawy Pana Młodego, nie wierzy w szczęście małżeńskie inteligenta i chłopki),
 - interesach (Żyd i Ksiądz), o krakowskich pannach, które *chcom* drużbów.
10. Żyd porównuje bronowicką zabawę do szopki (jest to aluzja Żyda do rzeczywistego charakteru spotkania inteligencji i chłopstwa), a Jasiek marzy o majątku, o budowie pańskiego dworu.
11. Rachela, dostrzegając w słomianym chochole z ogrodu symbol odrodzenia, inicjuje baśniowe wydarzenia aktu II. Poeta prosi Pannę Młodą i Pana Młodego o zaproszenie *tych, których bieda, Piekło dręczy*.
12. Poeta i Państwo Młodzi zapraszają na wesele chochoła stojącego w sadzie i proszą go o sprowadzenie, kogo tylko chce.

Pewniak
na teście

AKT II

1. Gospodyni próbuje położyć spać córeczkę Isię, która koniecznie chce obejrzeć *cepiny*. Dziecko dostrzega chochoła, wygania go na pole.
2. Pojawiają się postacie fantastyczne:
 - Marysi ukazuje się widmo zmarłego narzeczonego, dziewczyna broni się przed pieszczotami zjawy, przerażona wraca do męża Wojtka,
 - Stańczyk rozmawia z Dziennikarzem o aktualnej sytuacji kraju: małości współczesnych Wyspiańskiemu Polaków, słabości polityki (legalizm stańczyków), narodowej żalobie,

Symbolika utworu

Jednym z często używanych przez Wyspiańskiego środków artystycznych jest symbol, co czyni z utworu **dramat symboliczny**.

Symbol jest to fragment świata przedstawionego w dziele literackim (przedmiot, zjawisko, obraz), którego **znaczenie jest dwupłaszczyznowe**: obok tego, które jest bezpośrednio dane w związku z określoną sytuacją literacką, istnieje wyższy: **niejasny i niejednoznaczny poziom znaczeniowy**, wskazywany przez system sygnałów. Najważniejsze symbole *Wesela* są niejednoznaczne i mogą być różnie interpretowane:

Pewniak
na teście

- **bronowicka chata** – symbol Polski, teatru dziejów, znak ocalenia, arka przysiężna, miejsce narodowych Godów;

- **błędne koło taneczne, chocholi taniec** – zamknięty krąg bierności narodu, brak aktywności obywatelskiej, beczyność, zanik ducha narodowego; symbol zniewolenia, marazmu, niemocy, uśpienia, apatii;

Pewniak
na teście

- **kaduceusz** – symbol przewodnictwa ideowego, politycznego, a jednocześnie symbol zwodzenia narodu, wmawiania mu, że jest szczęśliwy pod panowaniem austriackim, a lojalizm to najlepsza postawa wobec zaborcy.

- **scena zasłuchania** – bierne oczekiwanie na cud wolności, który ma być dany z zewnątrz przy udziale sił nadprzyrodzonych;

Pewniak
na teście

- **Chochół** – symbol marazmu, uśpienia, ale też ukrytych prawdziwych wartości narodu (kwiat róży okryty słomą), nadziei na przebudzenie, odzyskanie wolności – ze względu na tę podwójną, przeciwstawną znaczeniowo symbolikę Chochoła zakończenie dramatu jest niejednoznaczne i może być różnie odczytywane;

Pewniak
na teście

- **złoty róg** – symbol gotowości do podjęcia walki narodowowyzwoleńczej; wezwanie społeczeństwa do zjednoczenia się wokół sprawy polskiej; symbol rycerskiego ducha drzemącego w narodzie (róg przywodzi na myśl instrument muzyczny, którego dźwięk jest sygnałem do boju); zadęcie w róg może być znakiem rozpoczęcia ogólnonarodowego powstania – znaczenie ma też fakt, że złoty róg przynosi Wernyhora, postać legendarna, orędownik pojednania szlachty i chłopów;

Pewniak
na teście

- **sznur** – symbol niewoli narodowej, ale i klasowej, ulegania stereotypom;
- **czapka z pawimi piórami** – egoizm, próżność, przywiązanie do dóbr materialnych, pogoń za błahostkami, niedojrzałość;

Pewniak
na teście

- **złota podkowa** – symbol prywaty, jednostkowego, prywatnego szczęścia, egoistycznego zachowywania dobra tylko dla siebie.

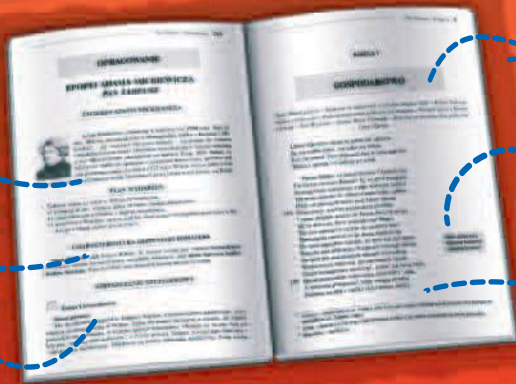
Bronowicka chata – symbolika przedmiotów

Przed I sceną I aktu *Wesela* został szczegółowo opisany wygląd chaty, w której odbywało się wesele. Rozbudowane didaskalia opisane jako „dekoracja” prezentują przedmioty, które mają symboliczny wydźwięk i niejako zapowiadają, o czym będzie dramat. Chata bronowicka urasta do symbolu ówczesnej Polski z jej problemami. Można je przyporządkować do następujących kręgów kulturowych, których przedstawiciele spotykają się na weselu:

- **chłopskiego**: wieniec dożynkowy, bielony piec, proste drewniane stołki, skrzynia wyprawnia,

SPIS TREŚCI

<i>Wesele</i>	
AKT I	7
AKT II	67
AKT III	130
Objaśnienia	188
KRÓTKIE OPRACOWANIE	
Krótko o utworze	191
Krótkie streszczenie.	192
Motywy	193
PEŁNE OPRACOWANIE	
Biografia autora	194
Geneza utworu	195
Wyjaśnienie tytułu utworu	196
Czas i miejsce akcji	196
Bohaterowie utworu	196
Postacie realistyczne.	196
Postacie wizyjne (fantastyczne).	198
Plan wydarzeń	198
Streszczenie szczegółowe	201
Charakterystyka głównych bohaterów	217
Charakterystyka pozostałych postaci	221
Znaczenie zjaw ukazujących się w akcie II	223
Problematyka utworu	226
Ocena inteligencji	226
Ocena chłopów.	227
Krytyka młodopolskiej chłopomanii.	228
Krytyczna ocena literatury końca wieku. Kompromitacja chłopskich mitów narodowych	228
Język w <i>Weselu</i>	229
Symbolika utworu	230
Bronowicka chata – symbolika przedmiotów	230
Gatunek utworu	231
<i>Wesele</i> jako „teatr ogromny”	232
Budowa utworu	233
Indeks komentarzy do tekstu	236

opracowanie

streszczenie

charakterystyka

ważny cytat

problematyka

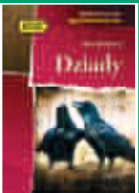
pewniak

ucz się tego, o co zapytaj!

Pewniak na teście

Lektury Grega. Zaufaj sprawdzonej marce!

Najnowsze wydania zawierają **odpowiedzi na pytania z podręczników i testów.**

Pełnej oferty szukaj w najlepszych księgarniach.

ISBN 978-83-7327-164-7

GREG
WYDAWNICTWO

Wydawnictwo GREG
ul. Klasztorna 2B ■ 31-979 Kraków
www.greg.pl